

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/7/2019
Identifikačné číslo spisu: 8413010344
Dátum vydania rozhodnutia: 24.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8413010344.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martiny Zeleňákovej, v trestnej veci obvineného W. K. a spol. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák., vedenej na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 7T/172/2013, na neverejnom zasadnutí konanom 24. septembra 2019 v Bratislave, o dovolaní obvineného W. K. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 2. júla 2015, sp. zn. 2To/17/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného W. K. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Kežmarok (ďalej tiež „okresný súd“) z 11. septembra 2014, sp. zn. 7T/172/2013 boli obvinení ml. S. D., W. K., P. K. a A. W. uznaní za vinných zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák., ktorého sa dopustili na tom skutkovom základe, že:

spoločne po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 22.10.2012 asi o 18.00 hod. v Kežmarku, v priestoroch autobusovej stanice za autobusom odstaveným v zadnej časti stanice, po predchádzajúcom vzájomnom nedorozumení, ku ktorému došlo v linkovom autobuse ako aj po nástupišti autobusovej stanice, potom ako poškodený I. Q. vystúpil z autobusu a utekal do zadnej časti stanice, ho všetci štyria obžalovaní napadli, bili päťami do tváre a do tela, obžalovaní P. K. a A. W. ho kopali do tela, strhli ho na zem a stále ho bili a kopali, poškodený sa snažil chrániť rukami pred údermi, pričom cítil ako mu niektorý z útočníkov prechádza rukami po zadnom vrecku nohavíc, kde mal peňaženku, snažil sa ju chrániť tak, že si sadol a rukou si ju držal vo vrecku, avšak obžalovaný P. K. mu z vrecka nohavíc peňaženku vytiahol a počul ako niektorý z nich povedal „ešte mu zober z ruky hodinky“, ktoré si I. Q. hneď chytil, no tieto mu stiahli z ruky násilím, čím takto spôsobili poškodenému I. Q. škodu hodínok krádežou zn. CASIO Edifice v hodnote 90,- Eur a peňaženky s finančnou hotovosťou 253,- Eur, celkovú škodu v sume 343,- Eur, pričom prázdnu peňaženku našiel poškodený I. Q. neskôr neďaleko miesta, kde došlo k incidentu, ako aj mu spôsobili zranenia - pomliaždenie pravej strany tváre, tržno-

zmliaždenú ranu hornej pery, pomliaždenie pravej strany hrudníka s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní 4 týždňov.

Za to im okresný súd uložil nasledovné tresty:

Obžalovanému ml. S. D. podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 117 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov, výkon ktorého m podľa § 119 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. podmienične odložil a určil skúšobnú dobu na 24 mesiacov.

Obžalovanému W. K. podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 5 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do Ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovanému P. K. súd uložil podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, výkon ktorého podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. s použitím § 51 ods. 1, 2 Tr. zák. podmienične odložil a určil skúšobnú dobu s probačným dohľadom na 3 roky a súčasne mu uložil povinnosť verejne sa ospravedlniť poškodenému.

Obžalovanému A. W. súd podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Súčasne im uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému I. Q. škodu vo výške 343,- Eur, ako aj poškodenému Všeobecná zdravotná poisťovňa škodu vo výške 211,48 Eur a poškodenému Sociálna poisťovňa škodu vo výške 364,80 Eur.

Proti rozsudku okresného súdu podali obvinení odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom z 2. júla 2015, sp. zn. 2To/17/2015 tak, že napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a obvinených sám uznal vinnými zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že dňa 22.10.2012 asi o 18.00 hod. v Kežmarku, v priestoroch autobusovej stanice za autobusom odstaveným v zadnej časti stanice, po predchádzajúcom vzájomnom nedorozumení, ku ktorému došlo v linkovom autobuse ako aj po nástupišti autobusovej stanice, potom ako poškodený I. Q. vystúpil z autobusu a utekal do zadnej časti stanice, ho všetci štyria obžalovaní napadli, bili päšťami do tváre a do tela, obžalovaní P. K. a A. W. ho kopali do tela, strhli ho na zem a stále ho bili a kopali, poškodený sa snažil chrániť rukami pred údermi, pričom cítil ako mu niektorý z útočníkov prechádza rukami po zadnom vrecku nohavíc, kde mal peňaženku, snažil sa ju chrániť tak, že si sadol a rukou si ju držal vo vrecku, avšak obžalovaný P. K. mu z vrecka nohavíc peňaženku vytiahol a počul ako niektorý z nich povedal „ešte mu zober z ruky hodinky", ktoré si I. Q. hneď chytil, no tieto mu stiahli z ruky násilím, čím takto spôsobili poškodenému I. Q. škodu hodínok krádežou zn. CASIO Edifice v hodnote 90,- Eur a peňaženky s finančnou hotovosťou 253,- Eur, celkovú škodu v sume 343,- Eur, pričom prázdnu peňaženku našiel poškodený I. Q. neskôr neďaleko miesta, kde došlo k incidentu ako aj mu spôsobili zranenia - pomliaždenie pravej strany tváre, tržno-zmliaždenú ranu hornej pery, pomliaždenie pravej strany hrudníka s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní 4 týždňov.

Za to im krajský súd uložil nasledovné tresty:

Obžalovanému ml. S. D. podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 117 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov, výkon ktorého podľa § 119 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. podmienične odložil a určil skúšobnú dobu na 24 mesiacov.

Obžalovanému W. K. podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 5 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do Ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Obžalovanému P. K. súd uložil podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, výkon ktorého podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. s použitím § 51 ods. 1, 2 Tr. zák. podmieniene odložil a určil skúšobnú dobu s probačným dohľadom na 3 roky a súčasne mu uložil povinnosť verejne sa ospravedlniť poškodenému.

Obžalovanému A. W. súd podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody v minimálnom stupňom strázenia.

Súčasne im uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému I. Q. škodu vo výške 343,- Eur, poškodenému Všeobecná zdravotná poisťovňa škodu vo výške 211,48 Eur a poškodenému Sociálna poisťovňa škodu vo výške 364,80 Eur.

Proti uzneseniu krajského súdu podal 13. júla 2018 obvinený sám dovolanie, v dôvodoch ktorého namietal, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, pretože trestné stíhanie proti nemu bolo vedené pre prečin ublíženia na zdraví, ktoré sa zmenilo na iný trestný čin. Trestné stíhanie prebiehalo na slobode a nebolo potrebné, aby ho ktokoľvek zastupoval. Po zmene právnej kvalifikácie pri podaní obžaloby prichádzalo do úvahy možné zastupovanie, ale nebol mu ustanovený obhajca. Sám sa nedokázal zastupovať v procese pred súdom, preto požiadal, aby mu bol vo veci ustanovený obhajca, k čomu však nedošlo. Ďalej namietal, že nebolo jeho úmyslom poškodenému niečo vziať, len ho napadol a nemohol tušiť, že niekto využije situáciu a čosi vezme.

Prostredníctvom ustanoveného obhajcu obvinený doplnil dovolanie a vymedzil dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. s tým, že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. s tým, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., obvinený poukázal na to, že trestné stíhanie sa začalo viesť pre prečin ublíženia na zdraví v spolupáchateľstve podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., § 20 Tr. zák. a v priebehu trestného konania došlo k zmene právnej kvalifikácie skutku na zločin lúpeže podľa § 20, § 188 ods. 1 Tr. zák., pričom obvinený požiadal, aby mu vo veci bol ustanovený obhajca a prvostupňový súd jeho požiadavke nevyhovел s tým, že nemá nárok na ustanovenie obhajcu. Nesúhlasí však s postupom súdu prvého stupňa poukazujúc na skutočnosť, že zo záverov znaleckého posudku z odboru psychiatrie, ktorý je obsiahnutý v spise vyplýva, že obvinenému bola diagnostikovaná mentálna retardácia ľahkého stupňa v pásme ľahkej debility. Závery znaleckého posudku preukázali teda pochybnosť o spôsobilosti náležite sa obhajovať, a teda obvinený mal právo na ustanovenie obhajcu. Poukázal na rozhodovaciu činnosť súdov.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., obvinený opakovane uviedol, že došlo k nesprávnomu posúdeniu zisteného skutkového stavu, nakoľko zo žiadnych dôkazov nevyplýva skutočnosť, že obvinený mal úmysel zmocniť sa cudzej veci, a to ani prostredníctvom spoluobvinených. Zaplietol sa do už vzniknutého konfliktu medzi poškodeným a odsúdeným W., ktorý vznikol ešte v autobuse, až po vystúpení poškodeného a odsúdeného W. si spolu s odsúdeným K. a ml. D. všimli pretrvávajúci konflikt poškodeného s odsúdeným W.. Došlo k napadnutiu poškodeného obvineným tak, že došlo k zápasu na zemi, kde obvinený sedel na poškodenom a udieral ho do oblasti tváre. Konanie obvineného malo byť posúdené ako prečin ublíženia na zdraví v spolupáchateľstve v súbehu s výtržníctvom, pretože v celom konaní sa nepreukázal úmysel zmocniť sa cudzej veci obvineným.

Vzhľadom na uvedené navrhol, aby najvyšší súd rozhodol tak, že rozsudkom Krajského súdu v Prešove

z 2. júla 2015, sp. zn. 2To/17/2015, ako aj v konaní, ktoré mu predchádzalo, a to na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 7T/172/2013 bol porušený zákon v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. c), i) Tr. por. v neprospech W. K. a z uvedených dôvodov navrhol rozsudok Krajského súdu zrušiť.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor príslušnej prokuratúry a uviedol, že vo vzťahu k namietanému dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. možno uviesť, že v rámci prípravného konania bol vypracovaný znalecký posudok znalcami z odboru psychiatrie ohľadne duševného stavu obvineného, pričom k osobe obvineného znalci konštatovali, že tento netrpí duševnou chorobou, nezistili u neho ani závislosť na alkohole a v čase činu mohol rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania pre spoločnosť a svoje konanie ovládať. Zároveň konštatovali, že obvinený je schopný plnohodnotnej účasti na úkonoch trestného konania. Zhodne tak znalkyňa MUDr. Andrea Remecká na hlavnom pojednávaní zotrvala na záveroch vypracovaného znaleckého posudku. Z prípravného konania, ani z konania na súde neboli žiadne pochybnosti o spôsobe obvineného náležite sa obhajovať a preto je možné postup okresného súdu a rozhodnutie o nepridelení obhajcu považovať za správny a zákonný, k porušeniu práva na obhajobu nedošlo.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. prokurátor uviedol, že spolupáchateľstvo v danom prípade preukazovali výsledky úkonov prípravného konania, jednotlivé výpovede obvinených, konfrontácie vykonané medzi nimi, ako aj výsledky dokazovania na hlavnom pojednávaní, svedčí o rovnakom úmysle všetkých štyroch obvinených - teda páchali trestnú činnosť po vzájomnej dohode a spoločným konaním a poukázal na rozhodnutia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu. Dovolanie obvineného W. K. navrhol odmietnuť ak nedôvodné.

Obvinený k vyjadreniu prokurátora zaujal stanovisko a zotrval v podstate na skutočnostiach uvádzaných v dovolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že dovolateľ pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne zistil, že v prípade dovolania W. K. je zřejmé, že nie sú naplnené ním uplatnené dôvody dovolania, a preto ho podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol na neverejnom zasadnutí.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne daných procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, resp. jeho procesný výsledok.

Jednotlivé dovolacie dôvody, ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú zákonom dané taxatívne, teda formou uzavretého výpočtu, pričom z hľadiska obsahu, dôvody dovolania (§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por.), v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, sú koncipované podstatne užšie. Dôvody dovolania sú teda užšie a striktné obmedzené, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota a nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

V neposlednom rade rozsah prieskumnej činnosti v dovolacom konaní súdom je v porovnaní s odvolacím konaním taktiež obmedzený (§ 385 a § 371 ods. 4 Tr. por.), v dôsledku čoho významnú rolu

v dovolacom konaní zohráva vymedzenie väd, resp. chýb zo strany dovolateľov, ktoré majú naplňať niektorý z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. K otázke vymedzenia väd, resp. chýb a ich priradenia k jednotlivým dovolacím dôvodom pozri aj R 120/2012. Charakteristickým znakom dovolacieho konania, ako aj významným obmedzením použiteľnosti argumentácie samotných dovolateľov, je nemožnosť použitia v dovolaní určitej okolnosti, ak bola táto okolnosť známa tomu kto podáva dovolanie (s výnimkou ministra spravodlivosti) už v pôvodnom, základnom trestnom konaní. Vyššie uvedené obmedzenie platí iba pre okolnosti subsumovateľné pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods.1 písm. a) až g) Tr. por.

Podľa § 371 ods. 4 Tr. por. dôvody dovolania podľa § 371 ods.1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Podnet podľa odseku 3 nemožno použiť na podanie dovolania, ak ho podala osoba uvedená v § 369 ods. 2 alebo 5, namietaná okolnosť bola tejto osobe známa už v pôvodnom konaní a nebola namietaná najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

V prípade dovolania obvineného bolo nutné aplikovať ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por., najmä v rámci väd namietaných ako údajné zásadné porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., nakoľko obvinený namietal okolnosť, ktorá mu bola známa už v pôvodnom, základnom trestnom konaní, ale túto nenamietal najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. Konkrétne sa jedná o jeho námietku, že mu nebol ustanovený obhajca, aj keď sa jeho ustanovenia dožadoval.

Aj keď vecnú opodstatnenosť uvedenej vady namietanej obvineným dovolací súd nepreskúmaval, napriek tomu považuje v prvom rade za potrebné uviesť, že obvinený (keďže vo veci nebol dôvod povinnej obhajoby vo vzťahu k obvinenému K.) si v ktoromkoľvek štádiu mohol sám zvoliť obhajcu. V druhom rade je však potrebné uviesť, že z obsahu spisu vyplýva, že obvinený bol o práve na obhajcu riadne poučený, napriek tomu ani na hlavnom pojednávaní, ani mimo hlavných pojednávaní nevzniesol požiadavku na ustanovenie obhajcu. Len samotné závery znaleckého dokazovania z odboru psychiatrie ohľadne duševného stavu obvineného, podľa ktorých obvinený netrpí duševnou chorobou, nebola u neho zistená ani závislosť na alkohole a v čase činu mohol rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania pre spoločnosť a svoje konanie ovládať, v kontexte s jeho aktívnou obhajobou a vystupovaním v konaní, nevedli súd k pochybnosti o jeho spôsobilosti náležite sa obhajovať. Znalci tiež konštatovali, že obvinený je schopný plnohodnotnej účasti na úkonoch trestného konania.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je dovolací súd oprávnený skúmať, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a síce, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom. Dovolací súd hodnotí zistený skutkový stav a vyjadrený v tzv. skutkovej vete v rámci konania o dovolaní len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu súdmi nižších stupňov. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu súdmi v základnom, pôvodnom konaní, dovolací súd nesmie skúmať a meniť. Preto námietky, ktorými obvinený napádal správnosť zisteného skutku a vyjadreného v tzv. skutkovej vete rozsudku okresného súdu alebo smerujúce proti hodnoteniu dôkazov, na podklade ktorých súdy v základnom konaní ustálili skutkový stav, sú v dovolacom konaní irelevantné a nemožno ich podriadiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Odvolací súd sám upravil skutok ustálený súdom prvého stupňa, keď dospel k záveru o neexistencii predchádzajúcej vzájomnej dohody medzi obvinenými s tým, že z dokazovania nevyplýva, že obvinení sa

predtým dohodli, že napadnú poškodeného a tohto olúpia. Ich konanie je však potrebné vyhodnotiť ako celok a - aj bez predchádzajúcej dohody - spoločným konaním použili násilie voči poškodenému a zmocnili sa cudzej veci patriacej poškodenému. Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie vyjadrené takto aj v skutkovej vete. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá právny záver vyjadrený v posúdení jeho konania. Použitú právnu kvalifikáciu podľa zákonných ustanovení uvedených v napadnutých rozhodnutiach odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Nakoľko obvinený W. K. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Tr. por., Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.